

La vaga de La Canadenca

Falten lideratges que construeixin ponts i posin en pràctica el que representa la històrica protesta

JAVIER

Pacheco



Entre el 5 de febrer i el 21 de març de 1919, el moviment obrer a Barcelona va posar la llavor d'un model sindical que encara persisteix avui dia, amb la històrica vaga de La Canadenca. Aquell conflicte no només va suposar una de les principals conquestes del moviment obrer al llarg de la seva història, la jornada de vuit hores, va significar també la consolidació d'un sistema d'organització dels treballadors i les treballadores que, mitjançant la solidaritat de classe, construeixen un marc de contrapoder per lluitar pel repartiment de la riquesa produïda en el treball i per a la millora dels drets de ciutadania i drets nacionals de la classe obrera catalana.

A començaments del segle XX, el país estava immers en un procés de transformació per l'impacte de la revolució industrial, de batalla política per definir un sistema democràtic, republicà davant sistemes monàrquics o feixistes incipients i la irrupció del comunisme de la mà de la Revolució Russa. Catalunya era motor de transformació a tot l'Estat i la mobilització social va ser referent en l'articulació d'espais d'organització popular i del moviment obrer. La CNT ho liderava com a sindicat majoritari dels treballadors catalans.

L'èxit de la vaga va començar abans de la seva convocatòria, amb l'organització de la gent treballadora amb criteri de classe, quan la CNT de la mà de **Salvador Seguí, el Noi del Sucre**, va començar a passar de ser un model gremial a un sindicat de rams eixamplant el seu àmbit d'actuació, sempre defensant els drets nacionals de Catalunya que en aquells moments estaven qüestionats pel sistema polític predominant. Això ajudava a cohesionar els interessos de classe i defensar els drets socials en el procés de canvi organitzatiu del sindicat.

ERA FONAMENTAL per a la CNT construir un model que aplegués tot el moviment obrer en defensa dels interessos de classe, com a actor sociopolític que transformés i millorés la vida de milions de persones treballadores.

La vaga va ser la brida que va ajuntar els diferents interessos dels treballadors. Des d'una reivindicació concreta a l'empresa elèctrica La Canadenca –salari, jornada i reincorporació d'acomiadats– fins a la vaga general que era l'expressió de la solidaritat obrera que va moure els ciments d'un règim que ofegava les classes populars.

Organització, sindicat de rams, solidaritat i, finalment, lideratge



TRINO

sindical que garantia que els esforços i sacrificis de centenars de milers de persones no caiguessin en un cul-de-sac. **Salvador Seguí** i un conjunt de dirigents sindicals van saber interpretar la necessitat de posar fi al conflicte valorant els guanys i les pèrdues d'un procés que amb el temps tothom ha considerat com una victòria històrica del moviment obrer. Això no estava tan clar a la plaça de toros de Les Arenes, aquell març del 1919, amb 25.000 persones en assemblea, amb un munt d'obriers presos per la vaga, amb treballadors acomiadats, amb una forta tensió social sense precedents. Però aquells lideratges van tenir la valentia i la intel·ligència de defensar un acord que doblegava les forces del Govern i les patronals.

Aquell conflicte va significar un punt d'inflexió, perquè mesos després, al congrés de Sants, la CNT tanqués la reformulació del sindicat amb els sindicats de ram, de classe i nacional, sociopolític i de

masses, model que ha representat un referent per al sindicalisme actual, i que es referencia en el primer sindicat del país, CCOO.

La vaga de La Canadenca ha deixat empremta amb les vuit hores de jornada laboral, el model sindical majoritari del país i milers de conflictes que han seguit la fórmula de: orga-

nització, pressió, negociació i acord. Aquells ensenyaments ens han de servir ara a Catalunya i a Espanya, per recordar que vivim moments de profundes desigualtats socials, de retrocés de drets i llibertats, de qüestionament de drets nacionals per una drete recentralitzadora a l'Estat.

A Catalunya i a Espanya hi fan falta lideratges valents, intel·ligents i compromesos amb la societat, polítics i socials, que posin en pràctica allò que representa la vaga de La Canadenca i que, de manera organitzada, amb capacitat de proposta, amb compromís amb la negociació i amb habilitat als mecanismes de pressió, construeixin ponts de solidaritat que aconseguixin acords que signifiquin una solució política i social per a la ciutadania que la història valorarà com una conquesta de la cohesió i la convivència social. ¡Visca la vaga! ≡

Secretari general de CCOO de Catalunya.